

Csorba Piroska: A gyermekkor

Mikor „kacsalábon” jár a két cipőd,
Mikor méretlen és örök az időd;
Mikor az ajtókilincshez ágaskodni kell,
Mikor az asztalt alig éred el;

Mikor a játékból soha nem elég,
Mikor a képzelet világot tár eléd;
Mikor a homokból lisztet szitálsz,
S a sárból édes csokitortát csinálsz;

Mikor úgy lépsz az útszéli pocsolyákba,
Mint vörös szőnyegre a mesék királya;
Mikor látod még az angyalt karácsonykor,
És látod a nyuszt kinézni a Holdból;

Mikor kavicsot gyűjtesz tenyeredbe,
És drágább neked, mintha arany lenne;
Mikor a sötét szobában még rémek lapulnak,
Mikor tündére van fának, fűnek, kútnak;

Mikor csupa horzsolás és kék folt a lábad,
Mikor fakockákból építed a házad;
Mikor megeteted gondosan a babát,
És sztetoszkóppal hallgatod – hasát ;J

Mikor királyfi vagy, bátor, hős, vitéz,
Ha az udvarra egyedül kimész;
Mikor homokból tornyos várat emelsz,
Mikor a kérdésre kérdéssel felelsz;

Mikor - ha mást sírni látsz - sírva fakadsz,
Mikor még biztosan tudod, mit akarsz;
Mikor anyu ölében nyom az álom el,
És édesen alszol, mint lábasban a tej;

Mikor jót lovagolsz a nagyapa térdén,
S a cigarettáról azt hiszed: kis kémény;
Mikor még mindenből minden lehet,
S hatalmas sátornak látod az eget;

Mikor a mennydörgéstől megriadsz,
S dobogó szívvel anyuhoz szaladsz;
Mikor a mesékből soha nem elég,
És kérve kéred, hogy mondják újra még;

Mikor kezécsókolomot köszönsz a libáknak,
És azt hiszed: a szél csinál frizurát a fáknak;
Mikor a fészkéből kiesett csupasz verebet
Megsiratod, és kis sírba temeted;

Mikor megmásznivaló minden magaslat,
És kíváncsivá tesz fiók, ajtó, ablak;
Mikor számolod, hogy hányat kell aludni,
Míg a születésnapodig el fogsz jutni;

Mikor a papírcsónak tengerjáró hajó,
És a kabátzsebedben lakik egy manó;
Mikor egy nap százszor kérdezed: miért,
És senki-senki sem szid meg ezért;

Mikor minden cicáról azt hiszed, leány,
És a kutya? – Az fiú mindahány!
Mikor lábadra próbálsz anyu cipőjét;
S boldogan pipiskedsz: igaz kicsit bő még;

Mikor lopva beleszel a tükör mögé,
Tán ott van valaki – az arcod az övé;
Mikor bújócskát játszva azt hiszed:
Senki nem lát, ha behunyod szemed;

Mikor a betűk még érthetetlen ábrák,
És a könyvekben csupa csoda vár rád;
Mikor összerajzolod a hófehér falat,
És sehogysem érted, miért nem szabad;

Mikor a léggömbökről tudod: égre szállnak,
És titkokat súgsz este a babádnak;
Mikor a fürdőkád neked a tenger,
S te a kapitány vagy, samponhabos fejjel;

Mikor még azt hiszed, hogy lehetetlen nincs,
Mikor még nem tudod: a képzelet a kincs;
A gyermekkor múlik, mint a nyár,
Mire rájössz, hogy volt – már tovaszáll;

De ha a szívedben helyet adsz neki,
Onnan a felnőttkor ki nem űzheti.